

AZ ÉLET IGÉJE – 2018. június

„Boldogok a békesszerszók, mert Isten fiainak hívják majd őket.” (Mt 5,9)

Máté evangéliuma Jézus nyilvános működésének elbeszélését egész meglepő módon a boldogságok hirdetésével kezdi.

Jézus itt „boldognak”, tehát teljesen elégedettnek és megvalósult embernek nevezi azokat, akik a világ szemében elesettnek vagy szerencsétlennek tűnnek: az alázatosakat, a szomorkodókat, a szelídeket, azokat, aki éheznek és szomjaznak az igazságot, a tisztaszívűeket és a békesszerszöket.

Isten nagy dolgokat ígér ezeknek az embereknek: Ő maga fogja jóllakatni, megvigasztalni őket, valamint megöröklik a földet és Isten országát.

Igazi kulturális forradalmat hirdet, kiszakít a sokszor szűk látókörű elképzeléseinkből, miszerint ezek az emberek jelentéktelen és mellékes szereplői a hatalomért és a sikerért vívott küzdelemnek.

„Boldogok a békesszerszók, mert Isten fiainak hívják majd őket.”

Bibliai értelemben a béke az üdvösség gyümölcse, és ez Isten műve, tehát mindenekelőtt Isten ajándéka. Jellemző ez Istenre, aki az emberiséget és az egész teremtett világot atyai szívvvel szereti, és mindenkiről az a terve, hogy egyetértésben és harmóniában éljen. Ezért aki a békéért fáradozik, az őrá „hasonlít”, mint az apára a fiai.

Chiara Lubich így ír: „Az lehet békesszerszö, aki magában hordozza a békét. Békesszerszönek kell lennünk minden egyes pillanatban a magatartásunkkal, azzal, hogy Isten akarata szerint élünk. [...] »Isten fiainak hívják majd őket.« Ha nevet kap valaki, azt jelenti, hogy azzá válik, amit a név kifejez. Pál Istent a »béke Istenének« nevezte, és a keresztényeket így köszöntötte: »A béke Istene legyen mindnyájatokkal.« A békeségben élőkön látszik, hogy rokonságban állnak Istennel, Isten fiaiként cselekszenek, tanúságot tesznek Istentől, aki [...] rendezettnek teremtette az emberi társadalmat, mely a béke gyümölcset termi.”

A békesszerszö szó nem egyszerűen csak az jelenti, hogy nem kerülünk összeütközésbe, és nem is csak azt, hogy nyugodtan élünk és megelégszünk egy bizonyos értékrenddel, hogy mindig mindenképpen elfogadjanak. Nem ezt jelenti, hanem egy kifinomult evangéliumi életstílust, amely döntéseiben bátran szembe halad az árral.

„Békesszerszönek” lenni főleg azt jelenti, hogy alkalmat találunk a kiengesztelődésre saját életünkben és mások között is minden szinten: mindenekelőtt Istennel, aztán azzal, aki mellettünk él a családban, a munkahelyen, az iskolában, a plébánián és a különböző szervezetekben, valamint a társadalmi és a nemzetközi kapcsolatokban is. Meghatározó módja ez a felebaráti szeretetnek, az irgalmasság nagy műve, mely újra egészségessé tesz minden kapcsolatot.

Arról van szó, amit Jorge, egy venezuelai fiú tett az iskolában: „Egy nap a tanítás végén láttam, hogy az osztálytársaim tüntést szerveznek, ahol erőszakot is akarnak alkalmazni, autógyűjtogatást és kódobálást terveztek. Rögtön arra gondoltam, hogy ez a viselkedés nincs összhangban az én életstílusommal. Azzal álltam elő, hogy írjunk az iskola igazgatóságának. Így más formában juttathatjuk tudomásukra a kéréseinket, amelyeket ők erőszakkal akartak elérni. Néhányan megfogalmaztuk és át is adtuk az igazgatónak a levelet.”

„Boldogok a békesszerszók, mert Isten fiainak hívják majd őket.”

Manapság sürgős szükség van a párbeszéd és a találkozás előmozdítására azok között az emberek között, akik érthető módon

nagyon különböznek egymástól történelmük, kultúrájuk, hagyományaik vagy nézőpontjuk miatt. Fontos, hogy értékeljük és befogadjuk ezt a sokszínűséget és gazdagságot.

Ahogy Ferenc pápa mondta legutóbb: „A békét a különbözőségek kórusa építi fel... A különbözőségeinkből kiindulva tanulunk a másiktól, mint a testvérek... Egy az Atyánk, mi pedig testvérek vagyunk. Szeressük egymást testvérként! Ha pedig vitatkozunk, az is legyen úgy, ahogy testvérek között szokás, akik aztán rögtön kibékülnek, és mindig testvérek maradnak.” (találkozás Mianmar vallási vezetőivel, 2017. november 28.)

Próbáljuk meg felfedezni városainkban a testvériség csiráit, melyek nyitottabbá és emberibbé teszik őket. Törődjünk fejlődésükkel, mert így hozzájárulhatunk, hogy az őket behálózó törések és ellentétek begyógyuljanak.

Letizia Magri

TÓNI ATYA PERURÓL

- *Köszöntelek Tóni atya, mert nemrég jöttél vissza Peruból ahol Szegények Szolgái Mozgalom Missziós Központja és létesítményei található. Mikor találkoztál velük először?*

- Rózsák téren voltam káplán 1996-99. között és akkor találkoztam veletek először. Aztán elkerültem Esztergomba, majd Kárpátaljára. Mivel Kárpátaljáról jöttem vissza és ott roma családokkal foglalkoztam, nem is volt kérdés, hogy ezután ide helyeznek a Józsefvárosba, és emlékszem, hogy az első utam egyből hozzátok vezetett, és örültem, hogy itt vagytok. Az a tapasztalatom, hogy ez egy szikes talaj és elkél a segítség.

- *Nem véletlen, ahogy alakult a kapcsolatot a Mozgalommal?*

- Figyeltelek először titeket, voltam veletek táborozni Dél-Somogyban, Visnyeszéplakon, evezhettem Ágoston atyával, és láttam, hogy hogyan foglalkoztok a Központban fiúkkal.

- *Milyen élményekkel jöttél haza Peruból, mi a tapasztalatod?*

- Mindenképpen egy nagy ajándék, hogy ott lehettem. Március 4-én indultam el Londonon-Bogotá keresztül Limába. Limában is eltölthettem egy napot és találkoztam Giovanni atyával is. Utána Cuzcoba utaztam és beleborzongtam, hogy több mint 3000 méter magason vagyok. Megdöbbentő volt nekem a Mozgalom papjainak kitartása elsősorban fizikailag. Én az első napokban a legkisebb ténykedésbe is belefáradtam. Maga a táj is kopár, arra gondoltam, hogy mennyivel könnyebb lenne szebb helyen, vagy akár a tengerparton misszionálni a Mozgalomnak. Meglepett a gyermekek őszinte érdeklődő szeretete, nyitottsága, sokszor odajöttek hozzám, volt, aki megbökdöste a pocakomat is, hiszen ott nincs senkinek.

Megfogott, ahogy a papok az esti imádság után megáldják a gyerekeket, és ezt a gyerekek milyen áhítattal fogadták.

Megérkezésem után megnézhettem a Fiúk Városát, végig járhattam ezt a létesítményt, majd a nővérek által vezetett Jézusról nevezett Szent Teréz Otthont. Itt több mint ötven beteg gyermeket gondoznak, akiket eldobtak a szüleik, akik teljesen magatehetetlenek. Van közöttük olyan is, aki elmúlt már harminc éves. Megdöbbentő élmény, csodálatos teljesítmény.

Kétszer is elmehettem misszióba a hegyek közé négyezer méter magasságba. Az egyik helyen a Mozgalom nővérei a helyi iskolát működtetik, ide elkísért a Mozgalom magyar származású papja Zsolt atya is. Elárulta nekem, mivel pont ünnep volt, hogy sült tengerimalac lesz az ebédre. Már a gondolatától is felfordult a gyomrom. Mivel nem kértem belőle, meg is kaptam, hogy nincs is missziós hivatásom.

Meglátogattunk egy másik iskolát is. Az iskola három fémkonténerből állt és mindegyikbe két-két osztályt tanítottak párhuzamosan. A gyerekek gumicsizmában voltak, mert az iskola udvara vízben állt. Itt a nővérek hittant tanítottak.

Elmehettem a Machu-Picchura is Ágoston atyával. Nagy kaland volt, ha lenne bakancs listám, ez biztosan szerepelne benne.

- *Nekünk nem csak azért fontos Peru, Cuzco és az egész Andok, mert ott indult a Mozgalom és ott van a Központja is, hanem*

azért is, mert két magyar család él kint a Mozgalom Családos Közösségében és dolgozik a kecsua indiánok között. Sikerült-e velük is találkozni?

Amikor megérkeztem a Fiúk városába (az egyik magyar család apukája) Szabó Csaba éppen taizéi dalokat tanított az ottani gyerekeknek, hirtelen az a kép ugrott be, amikor a „Misszió” című filmben komoly zenére tanítják az indiánokat a jezsuita papok. Miközben Csabát köszönhettem, a másik magyar család apukája Bakonyi Gábor is odajött hozzám, és őt is üdvözölhettem. Rögton az otthonosság érzését éltem át.

Velük tölthettem két napot a „Villa Názáretben”, ahol a missziós családok otthona van. Számomra újdonság, hogy egy család elmegy misszióba szülőföldjétől több ezer kilométerre. A családok egy nagy közösségi teremben tartják az ünnepeiket, most is itt ebédeltünk, gulyásleves és palacsinta volt a menü az én tiszteletemre. Miközben ettünk és beszélgettünk, a minket körülvevő hegyek csodálatos panorámájában gyönyörködhettem.

Azt gondolom, hogy családdal, gyerekekkel együtt elmenni nagyon nagy kihívás, és mióta itt jártam azóta foglalkoztat a családok missziója. Idáig azt mondtam, hogy milyen fontos, hogy a család betöltse hivatását a saját plébániáján, és itt megélni a hitet, reményt és a szeretetet. Őszintén megvallva, arra nem gondoltam még, hogy ezt a szeretetet, a Szent Család örömét el lehet vinni más földrészekre is. Számomra újdonság ez, ilyennel nem találkoztam még.

- Ezen tapasztaltak után mennél-e misszióba?

Egy-két évre bizonyára, de látom magam előtt a feladatokat, a templomunk felújítását, és erősen foglalkoztat az is, hogy hogyan tudnánk megteremteni a szegények, roma fiatalok szakmára tanítását akár veletek együtt is, miután visszajöttök Peruból 2020-ban. Ez most engem jelenleg jobban érdekel, mint az, hogy Peruba utazzak. Ami nagyon tetszett az a kinti közösségi, kolostori élet, és azok a határozott keretek. Az, hogy már $\frac{3}{4}$ 5-kor keltek és már $\frac{3}{4}$ 6-kor a kápolnában voltak, 6.20-tól zsolozsma, majd utána mise és még egy kis idő a kápolnában. Nekünk, világi papoknak az időbeosztás egy nehéz kérdés, az, hogy megtaláljuk a helyes keretet. Kint mindenki együtt és közősen éli meg a lelki életet, ez tetszett. *Szkladányi László*